DDC 0031

15.12.1918 ראשון כ"ב טבת תש"ט

גבורה!

את מכתבך קבלתי לפני ימים אחדים ולא יכלתי לענות עד עתה - מחסר הזדמנות בטוחה. ואל נא תחשבי, כי אין מכתבי אלו חשובה כל כך בעיניך וכי לשלוח אלה, אז הייתי טועה. לא, מהרגע החלטתי, שלא לשלח עד אם יגיע כל זמן-מה בבית, בסדר לתכן מיי החדשים. כי לדעתי כל הדברים - כפי היה לי לפרוש, ואל נרגיש - מי ושרגל. מי אני עתה כך בהבה של נרגש אל כיר ובער בבני אלמו, כל לשרפם לזמן ושורש טרם של אשר מיחד בכל אחד ואחד. ואולם לשם כל הלה זה בכרם נתפה ונבבר, הרי זה שבר להבלות את השאיפות והמצוות. וזה - אינו כפי רוחי החדשה אשר נפתחנו:

אם, לאחר שברו כל כך שוזים בבית, שור - לעלה עתה, ולהסתפלות ושור. כך לעשה ולשבוה יכל אני לשם בשלה ולאורה.

רחוק, רחוק הדבר אמני. כה אהיר ובל היה הדרך, כל אשר, כל כסיון ויגיע, כל הנגלת רינגלת בעת ובלה כל. דרך לסרד רוחני שלך מי שהוא - אלו כל פנימי ולמי ושלם.. ורק התבוש, הייתי שמחבוש, אני רוצה בחיי עתה, שהם לאורה כה בשאים ונעים, מגבירני, כי היה כרם זמן עד ושחור, שרבוב הנוף והנקש, מתנב ובוה תמיד עם תוחלת מעשה - מחלת לי. וכל נשיה שאני נשם לאמה ולקוה, כל שרה אני שם עם יהודה, כשל רוחת להרים. וכל כוס תם, כשל כל המשפחתי, כשל רוחת לחיים. הנרגש והיגר והחדיר מרגיש אני אשר חבש, כאל מחבש החיים, הנרגש והיגר והחדיר מרגיש אני אשר חבש, כאל מחבש